



מ"ת 8092/01/22 - מדינת ישראל נגד אדיר שנתאוי (עציר) נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 8092-01-22 מדינת ישראל נ' שנתאוי(עציר)
תיק חיצוני: 30981/2022

בפני כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
המבקשת מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מורן אטייה
נגד אדיר שנתאוי (עציר) נוכח באמצעות ויעוד חזותי ע"י ב"כ
משיבים עו"ד אפרת צרפתי

החלטה

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו זאת לאחר שביום 14.1.22 נהג המשיב לכאורה רכב כאשר הוא פסול לנהיגה וזאת בפעם השלישית ברציפות, וכאשר נהג רכב זה היה שיכור (רף שכרות נמדד חריג במיוחד - 825 מ"ג בליטר אויר נשוף במקום רף מכסימאלי מותר של 240 מ"ג אלכוהול) כאשר נהיגתו במצב של שכרות היא החמישית במספר.

המשיב נעצר מיד על ידי משטרת ישראל, ולאחר שהובא בפני, קבעתי ביום 20.1.22 בהחלטה מפורטת (ולאחר בחינת כל תיק הראיות) כי בידי המדינה ראיות טובות לכאורה כנגד המשיב ללא כל כרסום מהותי באיכותן.

בהמשך לקביעתי מיום 20.1.22, טענו הצדדים בפני תוך שב"כ המשיב סברה כי ניתן לשחרר את המשיב בחלופת מעצר הכוללת מעצר בית בפיקוח שני ערבים ולכל היותר ניתן לבחון איזוק אלקטרוני ללא כל צורך בתסקיר מעצר מידי שכן המתנה לתסקיר עשויה להגיע לפרק זמן בלתי מידתי של חודשיים ולכן ניתן לשחרר המשיב למעצר בית מלא וממצב זה לשלוח אותו לקבלת תסקיר.

לשיטת ב"כ המשיב פסיקת בתי המשפט תומכת במצב בו המעצר מאחורי סורג ובריח הוא החריג כאשר בעבירות תעבורה עסקינן, ובהתאם לפסיקה שהגישה, גם במקרים חמורים יותר (להשקפתה) הסכימו בתי המשפט לשחרר עצורים לחלופות מעצר הכוללות מעצר בית מלא ולחליפין המשך מעצר באיזוק.

ב"כ המדינה סברה כי הקושי המרכזי בפרשה זו נעוץ בחוסר היכולת לתת אמון במשיב עצמו מה שמאין את הצורך לבחון את החלופות המוצעות באמצעות תסקיר מעצר.

לשיטת המדינה (אותה גם המדינה תמכה בפסיקה רלוונטית שהוגשה) כאשר המדובר בעברין תנועה רצדיוסט ומסוכן שפעם אחר פעם מבצע עבירות תעבורה חמורות, אין כל יכולת לתת בו אמון בסיסי כי יכבד תנאים מגבילים כאלה

עמוד 1



ואחרים שיוטלו עליו וזאת לאור התנהגותו בעבר.

מסוכנותו הספציפית של משיב זה, אינה מאפשרת לדעת ב"כ המדינה כל חלופת מעצר ואין מנוס ממעצרו מאחורי סורג ובריח.

דין -

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע קבע רק לאחרונה בעמ"ת 50648-01-19 מד"י נגד אהמדי עזמי את הדברים הבאים:

"לא מצאתי לקבל את ההנחה לפיה עצם הנהיגה בזמן פסילה פוסלת מני ובי, מתן אמון כי המשיב יקיים אחר תנאי שחרורו, הגם שבית המשפט מבין את הרציונל העומד מאחורי טיעון שכזה. ודוק, לא אחת בשעה שמדובר בנהיגה בזמן פסילה בפעם הראשונה ללא עבירות נלוות, ללא עבר תעבורתי, לא מוגשת בכלל בקשה למעצר, וגם כאשר מוגשת בקשה שכזו במקרים חמורים לאין ערוך מהמקרה שבפניי, בתי משפט מורים על שחרור. אלה כאלה, מלמדים כי אין לומר באופן קטגורי שנהיגה בזמן פסילה שוללת מתן אמון כי הנאשם לא יקיים אחרי תנאי שחרורו, ובכל מקרה נקבע בהתאם לנסיבות הנוגעות למיהות המעשה ומיהות העושה."

פסיקתו המנחה של בית המשפט בבאר-שבע שמה את הדגש על "מיהות המעשה ומיהות העושה" לצורך בחינת שאלה האמון אשר ניתן לתת בו.

בעמ"ת 16396-01-16 דגמש נגד מדינת ישראל קבע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כבוד השופט אינפלד) את הדברים הבאים:

"הסנגור הצביע על כך שההרשעות הפליליות הן בעיקרן ישנות, והאחרונות הן משנת 2008, ועיקרן משנת 2006. על כך השיב התובע בצדק כי דווקא בתחום הנהיגה בפסילה ישנן הרשעות חדשות יותר, ובין השאר הוטל על העורר עונש מאסר בפועל בן 13 חודש וזאת אך לפני 3 שנים, בסוף שנת 2012. זאת, מעבר למאסר קודם שרוצה בעבודות שירות בגין נהיגה בזמן פסילה, מס' חודשים קודם לכן."

בהתחשב במכלול הנסיבות, מקובלת עליי עמדת המדינה שאין מדובר במי שניתן לתת בו את האמון הבסיסי ביותר הנדרש על מנת לבחון חלופת מעצר. יתרה מזו, גם המעצר בתנאי איזוק אלקטרוני דורש מידה מינימלית של אמון, אך כאשר מדובר במי שהפר פעם אחר פעם את הוראות ביהמ"ש, הרי שלא ניתן לתת בו את אותה מידת אמון מינימלית."

החלטה זו של בית המשפט המחוזי ניתנה בפרשה בה נהג המשיב רכב בזמן פסילה, מבלי שנהג במצב של שכרות באותו הזמן.

גם בית המשפט העליון נדרש לאחרונה לשאלת האמון שניתן לתת במשיבים אשר נוהגים רכב בזמן פסילה ואף שההלכה



הנוהגת היא כפי שהדגישה במקרה זה ב"כ המשיב - הימנעות ממעצר כאשר בתיקי תעבורה עסקינן, כך החליט בית המשפט העליון רק ביום 4.2.20 בבש"פ 1248/20 מיכאל שרו איפרח נגד מדינת ישראל שם נהג המשיב בפעם השנייה בזמן פסילה ולא היה שיכור עת נהג רכב:

"אכן, בענייני תעבורה הכלל הוא שחרור הנאשם לחלופת מעצר, להבדיל ממעצר עד תום ההליכים (ראו, למשל: בש"פ 2227/08 גריפאת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.3.2008)); אולם, כמו בהרבה עניינים אחרים, גם כאן יש לבחון את המסוכנות הנשקפת מן הנאשם הספציפי לציבור הנהגים והולכי רגל (ראו, למשל: בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (20.5.2015)). במקרה דכאן, המבקש מהווה סכנה ממשית לציבור המשתמשים בכבישים - זאת ניתן ללמוד מעברו התעבורתי המכביד, אשר כולל, בין היתר, הרשעות בגין נהיגה בפסילה ונהיגה ללא רישיון. סכנה זו הולכת ומתעצמת לנוכח העובדה שהמבקש הפר את האמון שניתן בו בעבר: מחומר הראיות עולה, כי הוא ביצע את העבירות מושא כתב האישום הנוכחי כשמעל ראשו מרחף מאסר מותנה למשך 8 חודשים. בנסיבות אלו, הנני סבור - כפי שסברו הערכאות קמא - כי החלופות שהלה הציע אינן יכולות להגשים את מטרות מעצרו. גם בהליך השיקום שהמבקש עובר אין כדי לשנות מקביעתי זאת בשים לב לצורך המידי להגן על ביטחון הנהגים והולכי הרגל. "

גם בבש"פ 5493/21 שלמה גבאי נגד מדינת ישראל עסק בית המשפט העליון בשאלת האמון אותו ניתן או שלא ניתן לתת במי שלכאורה נהג רכב בזמן פסילה, וכך קבע:

"אכן, מעצר עד תום ההליכים של נאשם בעבירות תעבורה הינו בגדר חריג, אולם נקבע לא אחת כי יש לבחון את מסוכנותו של הנאשם הקונקרטי לפי נסיבות העניין, וכי ככלל, יש לראות בנאשם הנוהג בזמן שרישיונו נפסל כמי שמהווה סכנה של ממש לציבור המשתמשים בכביש ואף מבטא במעשיו זלזול בהוראות החוק (ראו: בש"פ 2173/12 אל גניני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (22.3.2012)); בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (20.5.2015)). נוסף לכך, כלל הוא כי לבית המשפט שמור שיקול הדעת האם להורות על הזמנת תסקיר מעצר (ראו: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (15.1.2015)). כן נקבע כי הזמנת תסקיר מעצר מתאימה, ככלל, למקרים שבהם "לא ברור אם חלופת מעצר תסכון או שבית המשפט מתקשה לעמוד על קנקנה של החלופה הקונקרטית" (ראו: עניין יונס, בפסקה 9), ונדמה כי הדברים יפים לענייננו, זאת, בין היתר, לנוכח עברו התעבורתי המכביד של המבקש, אשר נצבר לו חרף גילו הצעיר, וכן לאור התנהגותו המסכנת חיי אדם, עת המשיך לנהוג בזמן פסילה ובמהירות מופרזת. "

ככלל, ככל שעברו התעבורתי והפלילי של משיב נתון יהיה חמור יותר, כך יוגדר משיב נתון מסוכן יותר לציבור, והיכולת של בית המשפט לתת בו אמון בסיסי תהיה קטנה יותר.

בפרשה שבפני, למשיב עבר פלילי הכולל הרשעה פלילית אחת של אחזקת אגרופן או סכין משנת 2017 (תיקי מב"ד פלילי לא הוגשו לעיוני).

מבחינה תעבורתית למשיב עבר תעבורתי כבד מאד הכולל עבירה של נהיגה תחת סמים או משקאות משכרים מיום



28.3.15 בגינה נגזר עליו מאסר לתקופה של 4 חודשים ופסילת רישיון למשך 26 חודשים.

ביום 5.2.17 ביצע עבירה של נהיגה בזמן פסילה ברכב ובגינה נגזרו עליו עונשים של מאסר מותנה ופסילת רישיון נהיגה בפועל.

למרות המאסר המותנה שהיה תלוי כנגדו, ביום 17.11.17 ביצע עבירה נוספת של נהיגת רכב במצב של שכרות יחד עם נהיגה בקלות ראש, בגינה נגזרו עליו 3 חודשי מאסר ו- 3 שנות פסילה בפועל לצד עונשים מותנים.

וביום 12.4.18 נהג המשיב שוב רכב במצב של שכרות כאשר הוא שוב בזמן פסילה והפעם נגזרו עליו 7 חודשים של מאסר בפועל ופסילה נוספת של רישיון הנהיגה, הפעם ל-4 שנים.

נהיגתו הנוכחית כאשר היה המשיב שוב שיכור לכאורה, ובזמן פסילה, הייתה לאחר שגזר הדין לעיל ניתן בנוכחותו ולאחר שריצה בגין עבירות של נהיגה בזמן פסילה ובזמן שכרות עונש של מאסר בפועל ולא בפעם הראשונה.

יוצא כי גם אם עברו הפלילי של משיב זה אינו כבד, הרי שמבחינה תעבורתית המדובר בעבריו מסוכן שפעם אחר פעם נוהג רכב בעודו שיכור (ובפעם זו רף השכרות גבוה במיוחד ומגיע לפי 4 מרמת השכרות המכסימאלית המותרת), בעודו פסול לנהיגה, ואף שבית המשפט פסל אותו בנוכחותו ל-4 שנים, ואף שריצה בפעם הקודמת 7 חודשי מאסר בפועל בגין אותה העבירה ממש, שוב נתפס המשיב מבצע את אותה העבירה ממש תוך שהוא מסכן את משתמשי הדרך **ומסייע ברכבו עוד שלושה צעירים בני גילו תוך שהוא מסכן את חייהם באופן ישיר.**

אני סבור כי בנתונים לעיל, עברו התעבורתי של המשיב הכולל אי ציות פעם אחר פעם להוראות בית המשפט שלא לנהוג, נהיגותו במצב של שכרות פעם אחר פעם, וגם שני מאסרים שנגזרו עליו בגין עבירות זהות, מולידים מסקנה בלתי מנעת ולפיה לא ניתן לתת בו אמון נוסף כי יכבד החלטת שחרור כזו או אחרת, גם לא בדרך של איזוק אלקטרוני.

משיב שהוא עבריו תנועה סדרתי לגביו כבר הפעיל בית המשפט את הסנקציה החמורה ביותר הקיימת - מאסר בפועל - ולמרות זאת חוזר הוא זמן קצר לאחר סיום מאסרו, ומבצע שוב את אותן העבירות ממש, מעיד על עצמו כי אין אפשרות לתת בו אמון כי יכבד החלטה של שחרור כזו או אחרת בתנאים מגבילים, ובכלל זה המשך מעצרו באיזוק.

קושי מובנה קיים גם במקרים בהם למשיב יש "בעיית אלכוהול" ובמקרה ספציפי זה כך כתב לגבי משיב זה ממש כבוד השופט לנדסמן עת שלח אותו לרצות עונש מאסר בפועל:

"אין מחלוקת כי לנאשם בעיה של שימוש חריג במשקאות משכרים והוא זקוק לטיפול. הנאשם הביע הסכמה במהלך הדיון שישולב, אם זה אפשרי, במהלך שהותו בכלא, בתוכנית גמילה ואם יש אפשרות לכך, גם באגף נקי מסמים ומיועד לאנשים המעוניינים בגמילה. ברור שאין לבית המשפט הסמכות לקבוע עבור שב"ס באיזה מקום ישהה הנאשם אבל בית המשפט בכל זאת ממליץ על צעד שכזה, שאולי יהיה בו כדי לסייע לנאשם



להיגמל משתייה. " (כך בפ"ל 17-11-9752)

כפי שהוסבר לעיל, **לאחר** מקרה זה ובפרשה אחרת, נהג המשיב שוב במצב של שכרות ונשלח ל- 7 חודשי מאסר לצד פסילה בת 4 שנים, ובמקרה דנן נהג שוב לכאורה במצב של שכרות כבדה כאשר הוא פסול לנהיגה.

יכולתו של בית המשפט לסמוך על מי שסובל מבעיית שתייה כרונית שלא טופלה על ידו בעבר, גם היא מוגבלת מאד, שכן ככל שישוחרר המשיב בחלופה כזו או אחרת, גישתו לאלכוהול מן הסתם תהיה פשוטה יותר ממצב של מעצר מאחורי סורג ובריח, ואז שליטתו ברצונו להישמע למגבלות שהוטלו עליו (גם אם במקור היה רצון כזה) תהיה מוגבלת מאד בנסיבות.

משיב זה משלב פעם אחר פעם מצב של נהיגה עם אלכוהול, ואין לאור עברו הכבד ולאור הסקציות שכבר הוטלו עליו ולא עזרו בדבר, יכולת ממשית לתת בו אמון בסיסי.

לאור המתואר על ידי לעיל, וגם אם בידי ב"כ המשיב להציג ערבים איכותיים לצורך פיקוח בתנאי מעצר בית או בתנאי איזוק, אין אני מוצא הצדקה להפעיל את שירות המבחן לבחינת חלופות אלה לאור חוסר האמון הבסיסי במשיב עצמו ככל שהדבר קשור לביצוע פוטנציאלי של עבירות תעבורה נוספות מצדו אם יצא ממעצרו הנוכחי.

אני מחליט לכן לקבל את עמדת המדינה מנימוקיה, ומורה על מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו בתיק העיקרי הצמוד לבקשה זו.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשפ"ב, 24 ינואר 2022, בנוכחות הצדדים.